

Kuori kirkossa keskeisin

Muutamia vuosia sitten Rauhan Tervehdys -lehdessä kysyttiin seurakuntalaisilta kotikirkon rakkainta paikkaa. Ajattelin jo tuolloin: Kestilän kirkossa minulle muistojen ja tunteiden kohde on kirkon etuosa eli kuori.

Ensimmäisellä ehtoollisella käynti ujostutti. Vihkisiunauksen aikana alttarikaiteen sametti siveli käsisyryää. Hääkuvista huomaa ruusujen värin sointuvan kaiteeseen, jonka anoppi muisti puolisonsa verhoilemaksi. Myöhemmin kulunut kaidekangas on saanut väistyä.

Perhekerhoon osallistuvana äitinä jännitin pääsiäisyön messun lukuvuoroa. Toisella kertaa juoksemaan oppinut pienokainen kirmasi penkistä tarkastelmaan saarnaa pitävää pappia. Kouluunmenevien siunaaminen liikutti.

Osallistuessani perheemme rippikoululaisen kanssa kirkon siivoustalkoisiin saimme kohteeksemme juuri kuorin. Aikuistuvien nuorten konfirmaatio teki haikeaksi: lapset varttuvat. Tyttären häiden kirkko-osuudesta jäivät mieleen erityisesti alttarialueen tapahtumat.

Ensi pyhä on valvomisen sunnuntai. Tekstissään Unta vai valvetta? Järvenpään seurakunnan aikuistuvien pastori Katri Kuusikallio (<evl.fi/verkkokirkko/hartaudet/sana-sinulle>) toteaa marraskuun kirkollisten aiheitten liittyvän elämän rajallisuuteen ja kuolemaan. Saman tien hän muistuttaa: ”Valvominen ei tarkoita pelon vallassa elämistä, vaan se on elämänrohkeutta.”

Mielestäni elämänrohkeutta on esimerkiksi ottaa lapsenlapset mukaan isovanhempiensa hautajaisiin.

Muistelen erään nuoren naisen kerrontaa siitä, kuinka hän vanhempansa arkun perässä kirkon tultuaan tunsikin koko seurakunta olisi ottanut surevan tyttären syliinsä. Samankaltaisen tuntemuksen olen itsekin kokenut toistamiseen – suru alkaa sulaa muitten myötätunnosta.

Isäni hautajaisissa katsoin ”metsänpojan” mäntyarkkua ja sen havukoristetta, vinoon jäänyttä ristiruuviakaan ohittamatta. Yhtäkkiä lehteriltä kajahti Veteraanin iltahuuto. Ensin silmät sumentuivat, sitten kyyneleet virtasivat.

Seitsemää vuotta myöhemmin äitini pellavalla päällystetty arkku liljoineen oli alttarin äärellä. Näky muistutti syntymäkotini juhla-asuista pirtinpöytää. Sen ääreen oli lapsuudessani kokoonnuttu useana sunnuntaina pyhäkouluun ja arkisin leipomamaan leipää.

Äidin kuolinilmoitukseen halusin toimittaja Danielle Miettisen sanat: ”Sinä tiesit, että kaikki arjen lahjat ovat Jumalan siunausta, siksi piirsit leipiisi ristinmerkin.”

Aino Marttila
kirkkovaltuutettu ja -neuvoston jäsen
Siikalatvan seurakunta